

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Svk/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200938
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1021200938.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): JUDr. Danica Birošová, advokátka, so sídlom Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, reg. SAK č. 511, IČO: 36 837 857; proti žalovanej: Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, 813 42 Bratislava, IČO: 30 795 141, zastúpený advokátkou JUDr. Evou Bušovou, so sídlom Tobrucká 6, 811 02 Bratislava, IČO: 30 818 621; o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného II. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory sp.zn.: II. ODS-22/2020:729/2020 zo dňa 12. apríla 2021, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/142/2021 - 45 zo dňa 20. januára 2022, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

I. Priebeh administratívneho konania a súdneho konania

1. V. Disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory (ďalej „SAK“), v disciplinárnej veci JUDr. Danice Birošovej, advokátky so sídlom AK Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, C.. G. L., K. E. E. K. D. XX/XXX, XXX XX F. a C.. G. I., K. E. E. K. D. XX/XXX, XXX XX F., pod sp.zn. DS V.- 35/20:729/2020, rozhodnutím zo dňa 20. novembra 2020, podľa § 18 ods. 3, ods. 1 a § 21 ods. b) zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. <. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o advokácii“), vylúčil vec disciplinárne obvinenej JUDr. Danice Birošovej, advokátky so sídlom AK Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, na samostatné konanie.

2. Žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu podala sťažnosť zo dňa 30. novembra 2020, o ktorej rozhodol II. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej pod sp.zn.: II. ODS-22/2020:729/2020 zo dňa 12. apríla 2021 tak, že sťažnosť, s poukazom na § 57 ods. 7 zákona o advokácii v spojení s ust. § 185 ods. 1, 2 a ust. § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, zamietol ako neprípustnú (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

3. Žalobkyňa sa na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „správny súd“) domáhala preskúmania napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia, tvrdiac, že bola ako účastník administratívneho konania rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch. Uviedla, že:

a. disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu odôvodnil len tým, že spoločne prejednávaná vec bola opakovane odročovaná pre neprítomnosť všetkých disciplinárne obvinených,

príčom je z hľadiska hospodárnosti konania vylúčenie veci žalobcu na samostatné konanie efektívnym prostriedkom rýchleho prejednaní veci; v podanej sťažnosti namietala nedostatočné odôvodnenie, prečo by práve jej vec mala byť vylúčená na samostatné konanie, keďže dôvody na odročenie pojednávania v jednotlivých doposiaľ nariadených termínoch pojednávania nastali u všetkých obvinených, preto nie je ani zrejmé, ako konkrétne má ovplyvniť rýchlosť rozhodovania vylúčenie veci žalobkyne na samostatné konanie;

b. vec bolo možné podľa jej názoru prejsť len v spoločnom konaní, keďže skutky sú kladené za vinu všetkým obvineným bez vymedzenia spolupáchateľstva či vyjadrenia miery podielu resp. zavinenia konkrétneho obvineného na tom ktorom skutku, a aj podávateľ disciplinárneho návrhu vymedzil toto konanie na spoločné konanie;

c. v napadnutom rozhodnutí je nesprávne poučenie o opravnom prostriedku;

d. dňa 30. novembra 2020 obdržala od žalovaného predvolanie ako svedka vo veci disciplinárneho konania C.. G. I. (pôvodné stíhaná so žalobkyňou v jednom konaní), z čoho je zrejmé, že skutočným dôvodom bola účelová zmena procesného postavenia žalobcu z pozície obvineného do pozície svedka v totožnej veci, v ktorej je on sám stíhaný ako obvinený, čo je podľa jej názoru neprípustné;

e. podľa § 57 ods. 7 zákona o advokácii, ak tento zákon alebo disciplinárny poriadok komory priamo neupravujú niektoré postupy v disciplinárnom konaní alebo postavenie, práva a povinnosti účastníkov konania, použijú sa primerane ustanovenia osobitného predpisu. (Trestného poriadku). Napadnuté rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobkyne voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu ako neprípustná, nemožno považovať za správne a zákonné, keďže voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu je prípustný opravný prostriedok a to sťažnosť s poukazom na ust. § 185 Trestného poriadku v nadväznosti na § 57 ods. 7 zákona o advokácii.

f. z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že II. Odvolací disciplinárny senát prejednal sťažnosť voči rozhodnutiu V. Disciplinárneho senátu SAK, sp. zn. DS V.-75/2020:729/2020 z 20. novembra, voči ktorému ale podaná sťažnosť nesmerovala, keďže žalobkyňa podala sťažnosť zo dňa 30. novembra voči rozhodnutiu č. DS V.-35/2020:729/2020 z 20.11.2020, o ktorej však nebolo doposiaľ rozhodnuté;

g. disciplinárny senát aplikáciou ustanovenia o vylúčení veci na samostatné konanie analógiou podľa Trestného poriadku len dopomáha k tomu, aby zhojil nesprávne podanie spoločného návrhu voči všetkým spoluobvineným (bez vyjadrenia spolupáchateľstva resp. konkrétnej miery zavinenia) a nie voči každému obvinenému samostatne, s ohľadom na plynutie lehôt iné riešenie ako zo strany senátu napomôcť navrhovateľovi disciplinárneho návrhu nezostávalo, ako účelovo použiť ustanovenie o vylúčení veci a tým pádom dosiahnutie rozdelenia veci na tri samostatné konania, samotné napadnuté rozhodnutia sú simulovaným procesným aktom, ktoré nesledovali skutočný procesný cieľ, ale sa ním zastiera uvedená procesná vada navrhovateľa konania;

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 15. októbra 2021 s tým, aby súd žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú zamietol a zotrval na svojich záveroch.

5. Podľa názoru správneho súdu, prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola vylúčená vec žalobkyne ako disciplinárne obvinenej na samostatné konanie, v spojení s druhostupňovým rozhodnutím, nie je meritorným rozhodnutím, ktorým by došlo k zmene subjektívnych práv žalobkyne v porovnaní so stavom pred začatím predmetného správneho konania (odhliadnuc od objektívnych právnych skutočností ako je napr. plynutie času), teda žalobkyňa nebola týmto rozhodnutím a ani postupom správneho orgánu pri jeho vydaní ukrátená na svojich právach. Predmetné rozhodnutie je len jedným z možných procesných rozhodnutí, ktoré môže správny orgán vydať, ak uzná, že je potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia. Každé procesné rozhodnutie musí správny orgán vyhodnotiť vždy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, vo vzťahu ku konečnému rozhodnutiu. Takéto rozhodnutie, vzhľadom na jeho procesný charakter týkajúce sa vedenia konania, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu. Preskúmateľnosť rozhodnutí je potrebné vnímať a posudzovať v spojení s ich spôsobilosťou zasiahnuť do okruhu základných práv a slobôd ich adresátov v súlade so zachovaním práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z konštantnej judikatúry súdov v správnom súdnictve navyše vyplýva, že rozhodnutia procesné, upravujúce vedenie konania síce nemožno napadnúť samostatnou správnu žalobou, čo je predmetný prípad. Prípadné vady konania spôsobené nesprávnym procesným postupom, nesprávnou aplikáciou príslušných právnych predpisov a pod. je možné namietat v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci samej, ktorým sa administratívne konanie končí.

6. Správny súd poukázal na to, že všeobecné súdy ako orgány súdnej moci sú viazané čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, teda môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Správne súdnictvo nie je nelimitovaným nástrojom uplatňovania a ochrany práv, ale nástrojom, ktorý podlieha určitej ústavnej a zákonnej právnej úprave, ktorá určuje jej medze. Úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva je preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytovať ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodovať v ďalších veciach ustanovených SSP. V preskúmvanej veci nejde však o konečné rozhodnutie v správnom konaní, nakoľko nebolo vo veci disciplinárneho konania meritórne rozhodnuté, preto nemôže ani dôjsť k založeniu, zmene alebo zrušeniu subjektívnych práv a povinností žalobcu v zmysle § 2 ods. 2 SSP a v dôsledku tohto žalobca nie je na týchto právach ukrátený. Z uvedeného vyplýva, že predmetné procesné rozhodnutie, ktorým bola vylúčená vec žalobcu, ako disciplinárne obvineného, na samostatné konanie, nie je spôsobilé súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

7. Námietku nesprávneho poučenia o opravnom prostriedku, správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. O vylúčení veci na samostatné konanie rozhodol prvostupňový orgán uznesením podľa § 162 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 21 ods. 1 Trestného poriadku, proti ktorému nie je prípustná sťažnosť (§ 185 ods. 2 Trestného poriadku).

8. K námietke nesprávneho označenia prvostupňového rozhodnutia V. Disciplinárneho senátu SAK sp. zn. DS V.-35/20:729/2020 z 20. novembra 2020 v napadnutom rozhodnutí správny súd uviedol, že je celkom zrejmé, že pri opise sťažnosťou napadnutého prvostupňového rozhodnutia Disciplinárneho senátu SAK došlo k zrejmej chybe v jeho označení, kde namiesto číslice 35/... bolo nesprávne uvedené 75/... Táto skutočnosť nie je takého charakteru, aby ju správny súd mohol pokladať za dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia v prípade, ak by pristúpil k meritórnemu preskúmaniu napadnutého rozhodnutia.

9. Z uvedených dôvodov správny súd s poukazom na § 98 ods. 1 písm. g) SSP žalobu uznesením odmietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 171 ods. 1 SSP tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov konania, pretože žalobkyňa procesne zavinila odmietnutie žaloby a žalovanému v súvislosti s podanou žalobou vznikli účelne vynaložené výdavky spojené s bránením práva.

II. Kasačná sťažnosť

10. Proti rozsudku správneho súdu podala žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g), f), h) a j) SSP a žiadala kasačný súd, aby uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Kasačnú sťažnosť zdôvodnila nasledovne:

a. sťažovateľka bola ukrátená na svojich subjektívnych právach, v žalobe presne špecifikovala a preukázala účelovosť postupu voči jeho osobe a v celosti odkazuje na svoju argumentáciu z obsahu žaloby;

b. tým, že voči napadnutému prvostupňového nie je možné podať opravný prostriedok, vytvára to situáciu, ktorá je mimo kontroly zákonnosti, pričom je sťažovateľka naďalej vystavovaná procesu pred správnym orgánom;

c. k názoru o preskúmateľnosti procesných rozhodnutí dospel aj najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn.: 6Sžrk/1/2019 zo dňa 20. mája 2020, resp. 3 Sžrk/1/2019 zo dňa 29. januára 2020;

d. voči prvostupňovému rozhodnutiu je prípustný opravný prostriedok a to sťažnosť s poukazom na § 185 trestného poriadku v nadväznosti na § 57 ods. 7 zákona o advokácii, k tejto námietke správny súd iba konštatoval, že „námietku o nesprávnom poučení o opravnom prostriedku nepovažoval za dôvodnú, o vylúčení veci na správ, o vylúčení veci na samostatné konanie rozhodol prvostupňový orgán uznesením podľa § 162 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 21 ods. 1 Trestného poriadku, proti ktorému nie je prípustná sťažnosť (§ 185 ods. 2 Trestného poriadku)“; uvedené rozporné konštatovanie správneho súdu je nesprávne, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa žalovaná nevyjadřila.

12. Listom zo dňa 7. februára 2022 správny súd dodatočne zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalovanej k žalobe s možnosťou vyjadriť sa k nemu v stanovenej lehote.

13. Na toto podanie reagovala sťažovateľka vyjadrením z 10. februára 2022 a namietala, že jej toto vyjadrenie bolo zaslané až po rozhodnutí správneho súdu. Má za to, že jej toto vyjadrenie nemal súd doručovať buď vôbec, alebo tak mal urobiť pred rozhodnutím, inak bola porušená zásada rovnosti zbraní s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 4Cdo/141/2010. Sťažovateľka zotrvala na sťažnostnom návrhu.

III. Posúdenie kasačným súdom

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) po preskúmaní, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná, dospel k záveru, že je potrebné ju zamietnuť.

15. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť C.. G. L., K. E. E. K. D. XX/XXX, XXX XX F., s obsahovo zhodnými kasačnými dôvodmi, bola kasačným súdom už prejednaná a kasačný súd o nej rozhodol uznesením sp. zn: 5 SvK/7/2021 zo dňa 26. januára 2022 tak, že ju zamietol. S týmto rozhodnutím sa kasačný súd stotožňuje a podľa § 464 ods. 1 SSP poukazuje na jeho odôvodnenie cit.:

„15. Kasačný súd konštatuje, že procesné rozhodnutia (o aké ide aj v prejednávanej veci) sú rozhodnutia, ktoré v rámci administratívneho konania upravujú určitú procesnú otázku a ide teda spravidla o také rozhodnutia, ktorými sa správne konanie vo veci nekončí a pre dotknutý subjekt (v tomto prípade sťažovateľa) vo vzťahu k posudzovanej činnosti nezakladajú žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, a ktoré preto nie sú spôsobilé ukrátiť žalobcu na jeho subjektívnych právach ani na základných právach a slobodách, a to svojím obsahom alebo mu predchádzajúcim postupom. Pod kategóriu rozhodnutí procesnej povahy spadajú uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania. Uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie patrí do subkategórie uznesení, ktorými sa upravuje vedenie konania, ktoré zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a tak nemôžu prívodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov. Uznesenia upravujúce vedenie konania sa totiž týkajú spravidla takých otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchle riešenie bez toho, že by odopretie možnosti opravného prostriedku mohlo byť na ujmu práv účastníkov konania. O inej situácii možno hovoriť napr. v prípade, keď priamy zásah do subjektívnych práv je spojený ešte pred vydaním meritórneho alebo konečného rozhodnutia, resp. opatrenia s prijatím predbežného, procesného alebo poriadkového rozhodnutia, či opatrenia orgánu verejnej správy. Príkladom sú rozhodnutie o prerušení vkladového konania, ktoré môže mať za následok obmedzenie vlastníckeho práva - dispozičného práva k nehnuteľnosti, rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka konania, rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty atď. V prejednávanej veci však nejde o takúto situáciu a uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie sa nedotýka subjektívnych práv účastníka. Uvedené korešponduje aj vymedzeniu charakteru rozhodnutia o spojení vecí z pohľadu Ústavného súdu SR, podľa ktorého: „Spojenie vecí a vylúčenie veci na samostatné konanie je rozhodnutie procesného charakteru, ku ktorému súd pristupuje z dôvodov racionality a hospodárnosti konania, a nemôže mať taký vplyv na postavenie účastníka v súdnom konaní, ktoré by viedlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu.“ (nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 122/05 z 14. júna 2006).

16. Nepreskúvanie rozhodnutí predbežnej, procesnej a poriadkovej povahy v zmysle § 7 písm. e/ SSP nadväzuje na pôvodné ustanovenie § 248 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, podľa ktorého správne súdy nepreskúmavali „rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania“. Podstata vyňatia rozhodnutí a opatrení uvedených v § 7 písm. e/ SSP zo súdneho prieskumu je založená na tom, že predbežné, procesné a poriadkové rozhodnutia a opatrenia vo svojom súčte predstavujú v podstate len samotný procesný postup orgánu verejnej správy v administratívnom konaní s tým, že prípadné pochybenie alebo vady v tomto konaní sa môžu, ale i nemusia preniesť do zákonnosti rozhodnutia alebo opatrenia vydaného v tomto konaní vo veci samej alebo toho rozhodnutia, resp. opatrenia, ktorým sa administratívne konanie končí. Inak povedané, ak sa dotknutý účastník domnieva, že príslušné predbežné, procesné alebo poriadkové rozhodnutie či opatrenie je nezákonné, môže túto skutočnosť namietat ako porušenie

procesných predpisov, ktoré sa odrazilo v nezákonnosti prijatého a žalobou napadnutého meritórneho alebo konečného rozhodnutia alebo opatrenia [napr. § 191 ods. 1 písm. g/].

17. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, v zmysle ktorého v danom prípade ide o rozhodnutie, ktoré nie je spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu. Kasačný súd poukazuje na to, že správne súdy v zmysle § 7 písm. e) SSP nepreskúmajú rozhodnutia procesnej povahy, avšak iba za predpokladu, že nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania. Predpokladom determinujúcim nemožnosť súdneho prieskumu je teda skutočnosť, že procesné rozhodnutie nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania. V prejednávanej veci ide o procesné rozhodnutie o vylúčení veci sťažovateľa na samostatné konanie, ide teda o rozhodnutie, ktoré upravuje vedenie konania a je teda iba technickým opatrením súdu sledujúcim hospodárnosť konania, ktoré nemá vplyv na procesné práva účastníkov a nemení ich postavenie, pričom sa nemení ani predmet konania v jednotlivých spojených veciach, ani ich charakter."

18. Kasačný súd sa v ostatnom plne stotožňuje s napadnutým uznesením krajského súdu a konštatuje, že krajský súd sa s danou vecou dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové a právne závery. Pokiaľ ide o nedoručenie vyjadrenia žalovanej sťažovateľke pred vydaním rozhodnutia, kasačný súd dáva za pravdu sťažovateľke, avšak vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, táto skutočnosť nemá vplyv na správnosť rozhodnutia správneho súdu. Kasačný súd preto podľa § 461 SSP zamietol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

19. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľke nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanej v konaní trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.